

THÀNH - KINH BẢO

NĂM THỨ 8

NOVEMBRE 1938

SỐ 93

TÒA SOẠN :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-lý Thành-Kinh Bảo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.20
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

TRƯỚC THẢM-HỌA CỦA THẾ-GIỚI

AI tuần trước đây, các nước Âu-châu và Á-đông khiếp-sợ chiến-tranh như một hỏa-diệm-sơn sắp bùng-phùng phun lửa. Mấy chục triệu binh-lính, đờn-bà và con nít suýt phải đưa vào lò sát-sinh. Thế-giới hồi-hộp đợi-chờ số-phận, thì may thay, đám mây chiến-họa tan dần. Nhưng, cứ theo lời tiên-tri trong Kinh-Thánh, thì đến thời-kỳ cuối-cùng, địa-cầu này sẽ là sân khấu của chiến-tranh, dịch-lệ, đói-kém và động đất, vì loài người không chịu thờ-lạy Đức Chúa Trời hoặc làm theo ý-chỉ Ngài. Vốn tha-thiết yêu-thương nhơn-loại, yêu-thương đến nỗi đã ban Con một chịu chết để cứu nhơn-loại, Đức Chúa Trời đau-đớn khôn xiết khi buộc lòng phải giáng họa để cảnh-tỉnh ai nấy nhận-biết tội-lỗi. Như khúc ai-ca của mẹ khóc con phóng-dăng, Ngài còn cất tiếng phán rằng: «Than ôi! Ước gì người đã để ý đến các điều-răn Ta, thì sự bình-an người như sông, và sự công-bình người như sóng biển!» (Ê-sai 48 : 18).

THẢM-HỌA VÌ CỐ CHỐNG-NGỊCH CHÚA

NHU trên đã nói, hiện-tình thảm-khốc của thế-giới là do đạo-đức và tin-kính đã suy-vi. Nước Đức và nhiều nước khác xưa đã sản-xuất rất nhiều tay lãnh-tụ trong đạo Đấng Christ, nhưng nay ở chính các nước ấy người ta chống-ngịch Đức Chúa Trời, nhạo-báng Đức Chúa Jê-sus, tôn-vinh loài thọ-tạo thay cho Đấng Tạo-Hóa, cố xóa-bỏ mọi quan-niệm về Ngài. Chủ-nghĩa vô-thần như nước lụt tràn khắp nước Nga và đương lan rộng, phong-trào duy-vật nhóm cháy tư-dục, làm cho quên lửng đời sau. Tình-hình ấy nhắc ta nhớ lời Chúa phán rằng: «Các vua thế-gian nổi dậy, các quan-trưởng bàn-nghị cùng nhau nghịch cùng Đức Giê-hô-va và nghịch cùng Đấng chịu xúc dầu của Ngài.» Nhưng «Đấng ngự trên trời sẽ cười, Chúa sẽ nhạo-báng chúng nó» (Thi 2 : 2, 4). Kia, gương sâu-thẳm của dân Giu-đa còn treo cao đó : Vì chối-bỏ Cứu-Chúa mà bị tan-lạc, hiện nay chưa hết hình-phạt. Sự hình-phạt ấy như lưỡi gươm sáng nhoáng treo trên các nước cố-ý lẫn-lộn trong tội-ác. Đức Chúa Jê-sus chắc phải ngậm-ngùi than-tiếc kẻ lỗi-làm như xưa kia Ngài than-tiếc thành thánh — «Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ... bao nhiêu lần Ta muốn nhóm-hợp các con người như gà mái túc con mình lại ấp trong cánh, mà các người chẳng khứng!» (Ma-thi-ơ 23 : 37).

THÂM-HỌA THỬ ĐỨC-TIN CỦA TÍN-ĐỒ

“**T**HẬT quá sức tôi! Tôi làm gì được?» Đó, tiếng kêu chán-nản của một số tín-đồ đành chịu tê-liệt trước vực hỗn-độn của thế-giới. Không thể vậ được. Suốt cuốn thánh-sử, lúc tối-tăm hơn hết là lúc Đức Chúa Trời bày-tỏ quyền-năng rõ-rệt hơn hết. Dầu sao, Tin-Lành của Đấng Christ vẫn còn linh-lực cứu-rỗi tội-nhơn. Có lẽ là một ảo-tưởng nếu ta mong cảm-hóa các nước vô-thần kia đến nỗi toàn-thể sẽ nghiêng mình thờ Đấng chịu đóng đinh trên Thập-tự-giá. Ấy vì họ không hiểu mà lại còn chống-ngịch đạo-lý cao-siêu của Ngài. Nhưng gặp thời hay không gặp thời, con-cái Đức Chúa Trời vẫn được đặc-quyền dắt-dem từng người một trở về cùng Cứu-Chúa. Phải tin rằng đến cuối-cùng Đức Chúa Trời sẽ toàn-thắng. Phải tin rằng dẫu thế-giới ngửa-nghiêng, bão-tổ hung-hăng nổi dậy, nhưng phương-lược của Đức Chúa Trời chẳng hề vì đó mà dời-dổi. Phải tin rằng chính lúc này Ngài có sẵn phương-pháp linh-nghiệm, nếu đem thi-hành, cả thế-giới sẽ rầm-rập đầu-phục Ngài, không còn dám chống-cự chút nào nữa.

TIẾNG KÊU CỨU KHẨN-CẤP, SAO NỠ NGỒI YÊN ?

TIN chưa đủ. Phải hành-động theo đức-tin. Ngồi điềm-nhiên dễ mong-chờ một phép lạ từ nơi trời cao biến-đổi tâm-hồn nhơn-loại, đó có phải là thành-tín «làm chứng về Chúa» như Ngài đã phán-dạy đâu. Mạng-linh của Ngài còn vang-động: «Hãy đi!» Tôi-tớ đem ta-làng chôn-vùi dưới đất rồi đưa trả chủ y nguyên, đã chuốc lấy bao lời nghiêm-trách. Càng ngày càng khẩn-cấp, Đức Chúa Jê-sus kêu-gọi mỗi một anh chị em giảng đạo, làm chứng, cứu người. Ban ngày có mười hai giờ, bây giờ nếu không phải giờ thứ mười hai thì cũng đã là giờ thứ mười một rồi. Chẳng bao lâu dịp tốt sẽ không còn. Anh em nói: «Phải tin và cầu-nguyện!» Tốt lắm, nhưng cầu-nguyện mà không hoạt-động chỉ là giả-hình. Khấp cỡi Đòng-dương của Tin-Lành mở rộng, hai chục triệu sanh-linh chưa biết Chúa Jê-sus đang khát-khao ơn cứu-rỗi. Anh em có nghe tiếng họ kêu cứu khẩn-cấp chẳng? Vậy, hãy quăng-bỏ những cái nhỏ-mọn như danh, lợi, cạnh-tranh, thanh-nhàn, gắng-gỏi giờ cao bó đuốc chỉ đường vĩnh-sanh cho đồng-bào.

HAI HẠNG NGƯỜI, HAI TÂM-TRẠNG KHÁC HẸN

LO-LẮNG và sầu-não, thế-giới tự hỏi: «Có gì ở đằng trước kia? Chúng ta đi đâu đây? Bao giờ tận-thế? Hòa-bình hay chiến-tranh? Thanh-vượng hay khốn-cùng? Trên sân khấu sẽ diễn tiếp cảnh nào?» Người đời không biết quay về đâu. Các nước bối-rối, phần đông chánh-khách giữ một thái-độ hoài-nghi. Đối với kẻ ham-mến thế-gian, tương-lai bị phủ bằng bức màn hắc-ám. Người đời tin chắc rằng ngay trước mặt mình có một tai-họa kinh-khiếp, và tự hỏi phải chăng vực sâu đã mở rộng, thả ra muôn vạn quỷ-sứ đi làm hại từng nước và từng người một? Song, chúng ta, là môn-đồ Đấng Christ, tìm được câu giải-đáp trong Lời bền-vững của Đức Chúa Trời: «Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên, ngược đầu lên, vì sự giải-cứu của các ngươi gần tới» (Lu 21: 28). Chẳng những nói như Đa-vít: «Trong ngày sợ-hãi, tôi sẽ đề lòng nhờ-cậy nơi Chúa» (Thi 56: 3), chúng ta còn phải quả-quyết như Ê-sai rằng: «Tôi sẽ tin-cậy và không sợ-hãi» (12: 2). Vui-mừng và tin-cậy như thế vì biết ý-chỉ Đức Chúa Trời sẽ được hoàn-toàn thành-tự, chúng ta sẽ có linh-lực lôi-kéo người đời đương run-rẩy sợ-sệt trở về cùng Ngài. — T. K. B.